

Arrest

nr. 252 440 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 januari 2018.

1.2. Op 2 mei 2018 en 7 maart 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Tamil machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 20 mei 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Srilankaanse nationaliteit te bezitten, en een hindoeïstische Tamil te zijn, afkomstig uit Sanguvelly south, Mannipai, Jaffna district. U woonde er met uw ouders, drie broers en een zus. U ging acht jaar naar school. Toen u 14 was hebt u een korte training gevolgd bij LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U had zich als 16 voorgedaan om de training toch te kunnen volgen. U ging erna nog enkele jaren naar school. Als gevolg van het conflict tussen LTTE en de Srilankaanse autoriteiten raakte uw familie ontheemd. U verbleef tussen uw 18de en 20ste in Mutthayankaddu, Mullaitivu-district in de Vanni. Uw vader was in 1997 omgekomen door een 'shell attack'. In datzelfde jaar, u was toen 20, werd u als enige van het gezin vrijwillig lid van het LTTE, nadat u met de familie was teruggekeerd naar Sanguvelly. In 2000 verliet uw moeder Sri Lanka en trok ze naar Canada waar ze de status van vluchteling verkreeg. U had voor uw familie een uitreispass van de LTTE kunnen regelen. Intussen heeft uw moeder daar de Canadese nationaliteit verkregen. Ook uw zus S. en een broer R. wonen daar. Uw broer S. woont in het Verenigd Koninkrijk. Een andere broer, S., verdween in 2013 toen hij onderweg was naar Jaffna, sindsdien is er geen nieuws van hem.

U werd na uw basistraining lid van de LTTE-gevechtseenheid “Thakkuthal padai pirivu”, subdivisie “Rifle” te Manalaru (Welli Oya), onder leiding van Solomon. Uw LTTE-naam was N.. Uw LTTE-naam veranderde telkens wanneer u van divisie veranderde. U werd in die groep sectieleider (leider van 7 man), en later groepsleider (leider van 15 man). U nam deel aan verschillende gevechtsoperaties tegen het Srilankaanse leger, onder andere “Jayasikurui” (1997-1999), Operation “Ranagosa” (1999) en “Oyatha Alaikal 3”. U was 'loader' van zware wapens. Jullie vielen militaire kampen en konvooien aan. In 2000 was u al eens gewond geraakt. In 2002 raakte u tijdens een hinderlaag echter zwaar gewond en kon u na de revalidatie niet meer vechten.

U werd daarom in 2002 overgeplaatst naar de politieke afdeling, onderverdeling “publicity”. Uw LTTE-naam werd K.. U was tot 2005 betrokken bij het rekruteren van nieuwe leden voor LTTE en het voeren van propaganda. U mocht van de leiders geen kinderen jonger dan zestien rekruteren, de meeste jongeren waren 17 tot 19 jaar. U ging naar scholen om uitleg te geven over de doelstellingen van LTTE. U toonde hierbij propagandafilms gemaakt door het LTTE. Er werden nooit jongeren gedwongen om lid te worden. Als ze interesse hadden maakte jullie hen lid waarna ze eerst drie maanden basistraining kregen. Nadien werden ze op basis van hun prestaties onderverdeeld over de verschillende afdelingen, bijvoorbeeld de politieke, de bevoorrading of de gevechtseenheden.

In 2005 veranderde u weer van afdeling, deze keer viel u onder brigadeleider Solomon van het district Manalaru en werd u 'training master' op een basis. Uw LTTE-naam veranderde naar P.. U had zelf gekozen voor deze functie omdat u fysieke training wou blijven volgen en geven. U kende S., de chef van de Kili training base in Puthukudiriyiruppu. U was één van de zes 'training masters' die basistraining gaven aan nieuwe rekruten. De groepen werden getraind per 150 leden, wat overeenkwam met één 'batch'. U zou er zes à zeven 'batches' hebben getraind. U gaf fysieke trainingen. Wapentrainingen werden gegeven met een 'dummy'-wapen uit hout. De meesten waren 17-jarigen, u zag er geen jongere rekruten. Ze waren vrijwillig toegetreden tot LTTE. Sommigen kwamen zelfs uit andere, westerse landen, om mee te vechten tegen het leger. Na een drietal maanden training werden de rekruten overgeplaatst naar een andere afdeling, bijvoorbeeld de bevoorrading, commando's of andere gevechtseenheden. U deed dit tot eind 2007, toen tijdens een training een wapen plots afging en iemand verwondde. U zag dit als een persoonlijke fout en vond dat u geen geschikte lesgever meer was voor nieuwe rekruten. U kreeg een straf van LTTE en vroeg en kreeg twee maanden nadien uw ontslag uit het LTTE. U slaagde er vervolgens eind april 2008 illegaal per boot naar India te vluchten, waar u aankwam in Rameshwaram in de deelstaat Tamil Nadu. U registreerde zich daar in het Mandavan-vluchtelingenkamp net als andere Tamilvluchtelingen uit Sri Lanka. Op een bepaald moment zag u er een familie die weggevlucht was. U had een van hun verwanten, K., in 2003 gerekruteerd toen dat meisje nog maar 17 was. Volgens haar familie was dat onder dwang, maar volgens u was ze vrijwillig toegetreden. U vernam dat het meisje in 2008 gewond was geraakt, maar weet niet wat haar verdere lot was. U weet wel dat veel LTTE-strijders omgekomen zijn tijdens de laatste oorlog. De familieleden gaven u de schuld van de rekrutering. U kwam op een dag in uw verblijf terug en zag een brief van de “Q-branch” van de Indiase politie, de dienst die onderzoek doet naar terrorisme. U diende zich bij hen aan te melden. U vermoedt dat de familie van K. u verklikt had. Bij de registratie in het kamp in India waren ook uw littekens opgemerkt aangezien iedereen zich moest uitkleden en werd

onderzocht op littekens. Aldus was bekend dat u LTTE-er was geweest. U verliet stiekem het kamp en zocht elders in India onderdak. U woonde vervolgens verschillende jaren illegaal in India, onder andere in Chennai (Madras).

Na de oprichting van de Tamil-nationalistische partij "Naam Thamilar Katchi" sloot u zich hierbij aan. U nam deel aan hun herdenkingsactiviteiten van LTTE-martelaren en LTTE-leider Prabakaran. U wou opkomen voor de rechten van de Tamils aangezien deze nog steeds onderdrukt worden in Sri Lanka en India. U voerde ook propaganda voor deze partij en ronselde nieuwe leden. De leider van deze partij, Seeman, kreeg echter ook problemen met de Indiase autoriteiten en werd opgepakt. Zelf kende u geen problemen in India, behalve dat u er illegaal leefde. Toen u van een kennis vernam dat er in België betoogd werd tegen de wandaden van de Sri Lankaanse overheid ten tijde van de Sri Lankaanse burgeroorlog besloot u naar hier te komen om internationale bescherming te vragen. U reisde op 20 december 2017 met een vals Indiaas paspoort via Dubai tot Moskou. De smokkelaar nam uw reisdocumenten af. U reisde verder te voet en per wagen via Wit-Rusland, Oekraïne, Tsjechië en Duitsland naar België, waar u op 15 januari 2018 aankwam en op 22 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Sri Lanka vervolgd te worden door uw autoriteiten wegens uw LTTE-verleden. U hebt zich immers nooit aangeboden in een rehabilitatiekamp voor LTTE-strijders. Verder vreest u huidig politicus Karuna wegens uw betrokkenheid bij de LTTE-eenheid die verantwoordelijk zou zijn voor de moord op zijn broer Regi in 2004. Verder vreest u ook wraak door familieleden van LTTE-strijders die door u werden gerekruteerd en die omgekomen zijn tijdens de laatste oorlog, Eelam IV.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming: een kleurenkopie van uw geboorteakte, kopie van de geboorteakte van uw broer, een vertaling van de geboorteakte van R., vertaling van de overlijdensakte van uw vader, een medisch attest dd. 23/01/2018 over littekens op uw lichaam, een brief dd. 17/04/2018 van een MP uit Jaffna die uw relaas bevestigt, een gelijkaardige brief van een Justice of the peace dd. 10/04/2018, kopie van het Canadees nationaliteitscertificaat van uw moeder, kopie van de Canadese verblijfsvergunning van uw broer R., kopie van de Canadese paspoorten van uw moeder en zus, en een kopie van het Britse paspoort van uw broer S..

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U lieert uw ingeroepen vrees bij terugkeer naar Sri Lanka aan uw lidmaatschap in het verleden van het LTTE, waar u stelde deel te hebben uitgemaakt van een gevechtseenheid en aldus te hebben deelgenomen aan verschillende veldslagen tegen het Sri Lankaans leger maar zich nooit aanbood voor rehabilitatie; daarnaast vreest u de ouders en verwanten van jongeren die u hebt gerekruteerd maar die intussen omgekomen zijn in de laatste oorlog Eelam IV; en vreest u leden van de voormalige Karuna-afdeling binnen LTTE omdat u deel uitmaakte van de divisie die verantwoordelijk zou zijn voor de moord op de broer van Karuna, R., in 2004. U had foto's van uw periode bij de LTTE maar zou deze verloren zijn tijdens uw verblijf in India.

Het CGVS stelt vast dat de door u aangehaalde activiteiten in het LTTE niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goeie kennis van de werking van de LTTE en van de laatste oorlog (zogenaamde eindstrijd) in de Vanni tot uw vertrek uit Sri Lanka in het voorjaar van 2008.

Het UNHCR (UN High Commissioner for Refugees) benadrukt in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka van 21 december 2012 dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE, waaronder ook voormalige LTTE strijders of

andere medewerkers, zoals u, als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. Aansluitend hierbij stelt UNHCR ook dat 'rehabilitees' (vroegere LTTE leden die na de oorlog in rehabilitatie- of detentiecentra werden vastgehouden) na hun vrijlating blijvende problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Hoewel u stelt geen 'rehabilitée' te zijn aangezien u nooit werd gedetineerd onder dit programma, oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Vooreerst dient hierbij te worden vastgesteld dat u op bepaalde punten uw eigen rol binnen LTTE hebt trachten te minimaliseren door het geven van ontwijkende en vage antwoorden. Het betreft hierbij voornamelijk de gedwongen rekrutering en het trainen van minderjarigen voor de gewapende strijd. U voldoet hiermee niet aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust als verzoeker van internationale bescherming om volledig zicht te bieden op uw achtergrond en asielmotieven. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan het CGVS zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over **alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas**. (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Door het verzwijgen van uw ware rol en taken en die van uw eenheid binnen de LTTE heeft u op intentionele wijze gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden; op die manier verhindert u op fundamentele wijze het onderzoek van het CGVS en verzaakt u op flagrante wijze aan de medewerkingsplicht die op u rust. De verder uiteengezette tegenstrijdigheden, wisselende verklaringen, en oppervlakkige antwoorden zijn stuk voor stuk elementen die er op wijzen dat u uw werkelijk profiel en activiteiten deels tracht te verhullen.

Hierbij kan worden toegevoegd dat het UNHCR in zijn richtlijnen van 21 december 2012 evenwel ook opmerkt dat asielaanvragen van personen die verdacht worden van banden met het LTTE, in het bijzonder voormalige kaderleden, ongeacht of zij betrokken waren bij militaire operaties, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de asielaanvraag, moeten onderzocht worden op mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

Een bijzondere aandacht moet volgens UNHCR hierbij worden besteed aan voormalige strijders van het LTTE. Het UNHCR stelt hierbij dat mogelijke uitsluiting op grond van het begaan van oorlogsmisdrijven en ernstige mensenrechtenschendingen, overeenkomstig artikel 1 F (a) van de Vluchtelingenconventie, van bijzonder belang is in de Sri Lankaanse context.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dient in het kader van onderzoek van uw asielmotieven bijgevolg tevens te worden nagegaan of artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 van toepassing is. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet stelt overigens dat een asielzoeker wordt uitgesloten van de Vluchtelingenstatus indien hij of zij valt onder artikel 1 D, E of F van de Vluchtelingenconventie, hetgeen ook van toepassing is op personen die wetens en willens hebben aangezet tot of anderszins hebben deelgenomen aan de in voornoemd artikel 1F genoemde misdrijven of daden. **Dit onderzoek spitst zich toe op uw activiteiten als lid van de politieke afdeling, onderafdeling 'publicity' in de periode 2002-2005 en op uw activiteiten als 'training master' op de Kili training base van nieuwe rekruten bij de LTTE, in de periode 2005-eind 2007/begin 2008.**

Artikel 1, F, lid a van het Verdrag van Genève stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige reden zijn om te veronderstellen dat hij of zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Het statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof (Rome Statute of the International Court) van 17 juli 1998, geratificeerd door België, geeft de meest recente definities van oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid waarover het Internationaal Strafhof rechtsmacht heeft. Artikel 7 van het Statuut van Rome bepaalt dat "onder misdad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g)

verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; **(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt**".

Oorlogsmisdrijven worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd afhankelijk van de aard van het conflict. De Sri Lankaanse burgeroorlog die aanvatte op 23 juli 1983 en eindigde op 19 mei 2009, waaraan u deelnam als medewerker van de politieke afdeling, meer bepaald de afdeling 'publicity', en hierbij nieuwe rekruten ronselde, en als 'training master' van nieuwe rekruten op een trainingsbasis, wordt beschouwd als een niet-internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 8, paragraaf 2, lid c en e van het Statuut van Rome. Binnen deze bepalingen, waarbij sprake is van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 1949; en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van internationaal recht.

Art 8, par 2, lid e van het Statuut van Rome luidt als volgt: "Andere schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, te weten een van de volgende handelingen: i. het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen; ii. het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht; iii. het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten; iv. het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden; v. het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen; vi. het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève; **vii. het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan de vijandelijkheden**; viii. het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen; ix. het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder; x. het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend; xi. het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van de persoon of personen ernstig in gevaar brengen; xii. het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict."

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de asielzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on

International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf.

Op 18 mei 2009 kwam er een einde aan de burgeroorlog in Sri Lanka met de overgave van het LTTE en de dood van de leider van deze organisatie, Vellupilai Prabhakaran. Sinds het einde van de jaren 1980 tot begin 2009 controleerde het LTTE grote delen van het Noorden en het Oosten van Sri Lanka. Het leidde er een de facto staat. In de gebieden die het controleerde bouwde het haar eigen systeem van rechtshandhaving, eigen belastingheffingen, eigen immigratiedienst, banken en sociale diensten uit. Ook het militaire apparaat, met een land-, zee- (Sea Tigers) en luchtmacht (Air Tigers) en een eigen militaire inlichtingendienst (TOSIS) werd in die periode volledig uitgebouwd. Hierbij werd gretig gebruik of misbruik gemaakt van de periode van staakt-het-vuren (Ceasefire Agreement, CFA) dat begin 2002 werd afgekondigd tussen de regeringstroepen en het LTTE. Dat het LTTE dit staakt-het-vuren niet ernstig nam, bleek reeds in april 2003 toen ze de onderhandelingen tijdens het staakt-het-vuren eenzijdig stopzette. De Raad van de Europese Unie besliste op 29 mei 2006 om het LTTE als een terroristische organisatie te beschouwen. Om in haar politieke doelstellingen te slagen, maakte het LTTE immers gebruik van zowel militaire daden als van daden van terrorisme. In augustus 2006 herbegon de oorlog (Eelam IV of eindstrijd) na de afsluiting door het Sri Lankaanse leger van de A9 grensweg te Muhamalai.

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u in de periode 2002-2005 voor de politieke afdeling gewerkt hebt, afdeling 'publicity' en zo jongeren gerekruteerd voor LTTE. U ging naar verschillende scholen in Mullaitivu-district, "alle" scholen beweerde u zelfs en naar 'tuition classes', om er films te tonen en uitleg te geven over de ideologie, geschiedenis en doelstellingen van de LTTE en over welke strijd jullie voerden (CGVS2 p. 5-6). U was één van de personen die de mondelinge uitleg deed. Als jongeren zich na de uitleg wilden aansluiten dan lieten jullie dat toe. Het ging hierbij om vrijwillige rekrutering en er werden geen jongeren gedwongen zich aan te sluiten. U geeft aan dat veel leerlingen niet op de hoogte waren van wat LTTE deed en dat jullie de correcte uitleg gaven, ook al omdat veel ouders aan hun kinderen niet wilden uitleggen wat LTTE deed, uit schrik dat deze kinderen zich bij LTTE zouden willen aansluiten (CGVS2 p. 6). Na de drie maanden basistraining werden de rekruteren onderverdeeld over de andere afdelingen van de LTTE, onder andere de medische, politieke en de verschillende gevechtsafdelingen (CGVS2 p. 6). U weet dat veel van de jongeren die u rekruteerde later gingen vechten voor LTTE tijdens Eelam IV en dan veel van hen omgekomen zijn (CGVS2 p. 13).

In de periode 2005 tot zeker eind 2007 was u vervolgens actief als 'training master' en gaf u fysieke training aan nieuwe rekruten in de regio Puthukudiyiruppu op de 'Kili training base' (CGVS2 p. 12; CGVS1 p. 19). De basis stond onder leiding van een zekere S., die uw vriend was. U had zelf gekozen voor deze functie omdat u verder fysieke training wou geven nadat u enkele jaren voor de politieke afdeling werkte. U deed dit samen met een vijftal andere 'training masters'. U stond in voor een onderdeel fysieke training zoals het leren lopen op heet zand, kruipen over de grond, en dergelijke. Jullie gaven ook wapentraining, maar alleen met 'dummy'-wapens, niet met echte wapens. In totaal gaven jullie in deze periode training aan 6 à 7 'batches' van telkens 150 leden. Het betrof hier jongeren van 17 jaar en ook ouderen die zich vrijwillig hadden aangeboden. De jongeren van 17 jaar boden zich gewoonlijk aan bij de LTTE in hun eigen regio waarna ze naar jullie kamp werden doorgestuurd. Anderen kwamen zelfs uit het buitenland om training te volgen en mee te vechten tegen het Srilankaans leger. U zag er nooit rekruten die jonger waren dan 17 jaar. Na de drie maanden basistraining werden de rekruten doorgestuurd naar andere afdelingen van het LTTE, dit volgens hun prestaties en kunnen. Sommigen werden naar de afdelingen 'supply' gestuurd, anderen naar de politieke afdeling, de

inlichtingendiensten, of naar de gevechtsafdelingen zoals de commando's. Een meerderheid werd volgens u naar de commando's gestuurd. U geeft aan dat de jongeren zich vrijwillig kwamen aanbieden in hun regio's om training te komen volgen bij de LTTE en te gaan strijden tegen het leger (CGVS2 p. 12). U weet dat ze vrijwilliger waren omdat het verboden was door LTTE om mensen onder dwang te rekruteren. Immers, indien men mensen dwong te gaan vechten zouden ze toch proberen weg te lopen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat LTTE wel degelijk mensen en zelfs kinderen onder de 15 jaar dwong om lid te worden van de LTTE en mee te vechten tegen de Srilankaanse autoriteiten.

De LTTE baseert zijn politieke ideologie op het geloof dat de Sinhala-meerderheid in het land nooit de nationale identiteit en legitieme claim van de Tamils voor politieke macht zullen erkennen. Daarom is om dit doel te bereiken de gewapende strijd noodzakelijk en zelfs wenselijk. De LTTE is in de loop der jaren dan ook uitgegroeid tot een zeer gestructureerde organisatie met een actieve politieke vleugel en een militaire structuur geschoeid op de leest van een professioneel leger.

Zo blijkt er volgens de toegevoegde informatie al sprake te zijn geweest van gedwongen rekrutering van minderjarigen in de jaren '80 en '90 door LTTE, evenals van vrouwen. Zelfs kinderen in de leeftijd tussen 9 en 15 jaar werden eind jaren '80 gerekruteerd in de zogenaamde 'Batticaloa 13th batch'. Gedurende de volledige burgeroorlog heeft LTTE echter gebruik gemaakt van kindsoldaten, zoals uit de objectieve informatie blijkt. Kinderen werden na de rekrutering aanvankelijk ingezet als bewakers, koks en helpers; later als boodschappers en spionnen. Langzaam maar zeker werden ze dan geïntroduceerd in ondersteunende functies op het slagveld en later in actieve gevechtsfuncties. Dergelijke units van kinderen werden gedurende 4 maanden in de jungle getraind, waarbij vaak alle banden met de achtergebleven familieleden afgesneden werden. Kindsoldaten werden vaak mishandeld en de levensomstandigheden in de trainingskampen waren vaak uiterst slecht. Het is ook bekend dat kinderen vaak ingezet werden door LTTE voor massale frontale aanvallen tijdens grote gevechten. LTTE verlaten was niet toegestaan.

Ook hanteerde LTTE al lang de ongeschreven regel van 1 gezinslid per familie dat moest toetreden, vaak dan een zoon of een dochter. Ze maakten hierbij gebruik van propaganda zoals speeches door bevlogen militanten en militariseerden de scholen. Veel leraars stemden met tegenzin toe met de LTTE-richtlijnen of werden uit de klassen geweerd als ze niet akkoord gingen. Dit systeem van propaganda en het gebruik van scholen om LTTE te promoten bleef ook tijdens de periode van de vredesonderhandelingen bestaan, iets wat u zelf ook hebt aangegeven. Hoewel LTTE in 2003 beloofde geen minderjarigen meer te rekruteren en de kindsoldaten vrij te laten, werden in deze periode echter nog steeds gevallen van kindsoldaten gerapporteerd en werd niet het beloofde aantal kindsoldaten effectief naar huis gestuurd.

Hoewel er volgens betrouwbare rapporten vóór 1998 minder gedwongen rekrutering van kinderen voorkwam, merkte men **vanaf de vredesonderhandelingen in 2002 een duidelijke stijging van de gedwongen rekrutering van kindsoldaten**, nochtans verboden in de voorwaarden van de vredesonderhandelingen. Uit de berichtgeving blijkt ook dat LTTE de periode van de vredesonderhandelingen in het algemeen gebruikte om het aantal getrainde strijders op te drijven van een geschatte 7000 voordien naar ongeveer 17000 tegen begin 2004.

Het was volgens betrouwbare informatie zelfs een strategisch doel om kinderen te blijven te rekruteren ter compensatie voor de verliezen geleden onder de Karuna-split van maart 2004 en de tsunami van december 2004. Zoals uit de informatie blijkt was er bijvoorbeeld tijdens de tempelfestivals van de zomer van 2005 een duidelijke stijging in het aantal gerekruteerde kindsoldaten. LTTE rekruteerde vaak kinderen in de periodes van de tempelfestivals en de schoolvakanties, wanneer kinderen beter bereikbaar waren. Het was dan ook al duidelijk dat LTTE in de periode van de vredesonderhandelingen zich mogelijk al aan het voorbereiden was op een nieuwe uitbraak van gevechten gezien de moeizame verderzetting van de vredesgesprekken. Uit de informatie blijkt ook dat het vooral sinds de verkiezing van Rajapakse als president in november 2005, duidelijk werd dat de nieuwe regering de bedoeling had eens en vooral komaf te maken met LTTE, en dit via de militaire weg. Het moet aldus, zeker voor LTTE-kaders zoals u, duidelijk zijn geweest dat een nieuwe oorlog zeer reëel was.

Tevens blijkt uit de informatie dat LTTE nog steeds tijdens de periode van de vredesonderhandelingen een autoritaire en dwingende vorm van controle uitoefende over de lokale bevolking, zeker in de

gebieden die ze bestuurde. In deze periode hebben volgens verschillende bronnen LTTE-kaderleden families onder druk gezet om de rekrutering van kinderen niet te melden aan internationale instanties of hulporganisaties. Er is sprake van geweld tegen families die hun kinderen niet wilden afstaan aan het LTTE. Er zijn ook meldingen van ontvoering van kinderen indien families niet voldeden aan de opgelegde quota, waarbij het ook vaak ging om kinderen onder de vijftien die ontvoerd werden onderweg van school. Er zijn verschillende gevallen geregistreerd van gezinnen die met hun kinderen in deze periode van de vredesonderhandelingen LTTE-gebied ontvlucht zijn om aan de gedwongen rekrutering te ontsnappen.

Aldus is duidelijk uit de toegevoegde objectieve informatie dat de gedwongen rekrutering van kinderen al voor de periode van de vredesonderhandelingen deel uitmaakte van de rekruteringsstrategie van de LTTE, en dat deze vorm van rekruteren niet verminderde, en zelfs steeg in de periode van de vredesonderhandelingen tussen 2002 en 2006, de periode waarin u ook actief was bij de politieke afdeling en zelf mee nieuwe rekruten ronselde en nadien zelf ook trainde. Tevens is duidelijk dat het de bedoeling was deze kindsoldaten verder in te zetten voor de gewapende strijd.

U gevraagd of u op de hoogte was van de gedwongen rekrutering van minderjarigen bevestigde u eens gehoord te hebben dat studenten gerekruteerd waren en dat, toen de moeder haar beklag deed, de persoon die daarvoor verantwoordelijk was gestraft werd (CGVS2 p. 12). Het ging volgens u maar om enkele officieren die daarvoor verantwoordelijk waren, de leiders waren hiervan niet op de hoogte en indien wel, dan ondernamen ze actie als ze van zulke praktijken op de hoogte raakten. U blijft aldus ontwijkend antwoorden op deze vragen en minimaliseert zelfs de verantwoordelijkheid van de leiding van de LTTE hierin, en dat het om meer dan enkele officieren betrof die deze praktijk toepasten. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het niet om enkelingen ging, maar om een bewuste strategie van de LTTE en dat en de LTTE-top bovendien op de hoogte was dat het rekruteren van minderjarigen internationaal veroordeeld werd. Onder kritiek van de internationale gemeenschap beloofde LTTE immers de minimumleeftijd van hun rekruten te verhogen tot 18 jaar vanaf 15 oktober 2007. De gemiddelde leeftijd van rekruten bij de LTTE was destijds 15,78 jaar, zoals blijkt uit de bijgevoegde informatie, waarbij veel kinderen bij hun rekrutering dus jonger waren dan 15.

U verder geconfronteerd met het feit dat er rapporten bestaan waaruit blijkt dat LTTE zelfs kinderen onder de vijftien jaar gedwongen heeft gerekruteerd geeft u dan aan dat dit misschien gebeurde in de eindstrijd, maar niet in de periode toen u er nog actief was (CGVS2 p. 13). Hoewel uit de informatie blijkt dat de rekrutering van minderjarigen een serieuze sprong nam in de eindfase van Eelam IV, blijkt tevens ook dat al in het verleden LTTE ervan werd beschuldigd kinderen te hebben gerekruteerd, ook in de periode van de vredesonderhandelingen terwijl nochtans een van de expliciete voorwaarden in de onderhandelingen was het stoppen van rekruteren van kinderen en het vrijlaten van eerder gevangen genomen kindsoldaten.

U gevraagd of u wist toen u training gaf aan rekruten die gedwongen waren toe te treden in de periode 2005-2008, en dat families één of meerdere personen moesten afstaan aan de LTTE, stelt u dat het geen wet was, maar een gewoonte, een gebruik. Volgens u waren er zelfs ouders die zelf een kind vrijwillig afstonden aan de LTTE. Er was dus van dwang of een opgelegde regel volgens u geen sprake (CGVS2 p. 13). Meer zelfs, het was omdat het leger de burgers aanviel dat ze hun kinderen naar LTTE stuurden, zodat deze zelf later niet meer de aanvallen door het leger moesten ondergaan. Tegelijk beweerde u ook in dat persoonlijk onderhoud dat niet iedereen vrijwillig naar de LTTE ging, maar weet u het aan bepaalde omstandigheden thuis waardoor jongeren zich aansloten bij de LTTE (CGVS2 p. 4). U ontkent en minimaliseert aldus weer dat LTTE wel degelijk in haar gebieden onder haar controle, waar u zelf actief was, de ongeschreven regel hanteerde dat per gezin minstens 1 lid voor LTTE diende te werken en dat veel jongeren onder dwang werden gerekruteerd. In veel gevallen, zo blijkt uit de objectieve informatie, werd zelfs geen rekening gehouden met deze regel en werden soms meerdere kinderen van hetzelfde gezin ingelijfd. Uw uitspraak dat families hun kinderen vrijwillig afstonden aan de LTTE, vooral in Batticaloa, en dat er geen "1 persoon per gezin"-regel was bij LTTE is zelfs volledig in tegenspraak met de objectieve informatie, waaruit blijkt dat het dit wel een LTTE-regel was en het aantal gedwongen rekruteringen net in de regio Batticaloa het hoogste was (CGVS2 p. 13).

Uw wijzigende en minimaliserende verklaringen wijst erop dat er ernstige indicaties zijn dat u zelf betrokken was bij de gedwongen rekrutering van minderjarigen voor de LTTE en de gewapende strijd.

Dat u nooit kinderen jonger dan 17 rekruteerde zoals u blijft beweren is evenmin vol te houden: u was er destijds zelf in geslaagd toen u veertien was zich als zestienjarige voor te doen om toch de basistraining bij LTTE te kunnen aanvatten (CGVS2. p. 7). Het is dus ook mogelijk dat andere jongeren hetzelfde deden om zich bij LTTE te kunnen aansluiten. Het is evenwel ook de verantwoordelijkheid van LTTE dit te controleren en eventuele te jonge rekruten te weigeren. Uit objectieve informatie blijkt ook dat jongeren die onder dwang waren gerekruteerd verklaarden dat LTTE op de hoogte was van hun werkelijke leeftijd gezien hun gegevens en leeftijd werden genoteerd. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat LTTE pas in oktober 2006 formeel beloofde 17 jaar als minimumleeftijd te hanteren voor de rekrutering. Aldus kan worden aangenomen dat gezien deze formele belofte er voordien niet was, LTTE geen problemen maakte van de rekrutering van -17jarigen.

Bovendien sprak u zichzelf duidelijk tegen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud: u gevraagd naar welke klassen jullie gingen als jullie propaganda deden op scholen geeft u aan dat de jongeren 'ongeveer 16' zijn, als ze in de 8ste-9de graad zaten (CGVS2 p. 6). Uit de toegevoegde informatie blijkt dat de 8ste-9de graad leerlingen behelst **tussen de 12 en 14 jaar**, dus niet 'ongeveer 16'. Aldus kan worden aangenomen dat u jongeren onder de 15 jaar hebt gerekruteerd.

U gevraagd wat er met de jongeren gebeurde nadat ze waren gerekruteerd, geeft u aan dat ze eerst een basistraining volgen en na drie maanden een beoordeling krijgen en toebedeeld worden aan een andere afdeling zoals de intelligence, medische afdeling, politieke afdeling of de gevechtseenheden (CGVS2 p. 6). U gaf de namen van verschillende gevechtseenheden waarnaar jongeren werden overgeplaatst: RPG group, Heavy weapons Mortar group, Kittu peerangi padayani,... **Het gaat hierbij aldus duidelijk om gevechtseenheden.** Rekruten die fysiek sterk waren werden in de gevechtseenheden ingedeeld waar ze vaak nog een extra training kregen en dan werden ingezet naast ervaren strijders in de gevechten (CGVS2 p. 6). Er kan worden aangenomen dat u op de hoogte was dat deze nieuwe rekruten zouden worden ingezet voor de gewapende strijd. Hoewel sinds 2002 officieel vredesonderhandelingen liepen blijkt ook uit de objectieve informatie dat LTTE zich al in 2003 had teruggetrokken uit de vredesonderhandelingen, dat er in het oosten gevechten waren tussen de Vanni-LTTE en de Karuna-LTTE na diens afsplitsing in maart 2004, en dat er na de verkiezing van president Rajapakse meer geweld uitbrak, met zelfs offensieven van het leger in augustus en september 2006 met de bedoeling Trincomalee te veroveren. Het was dus zeker niet zo dat er geen gevechten waren in deze periode.

U was zelf in de periode 2005-tot zeker eind 2007 betrokken bij het geven van fysieke training aan nieuwe rekruten. U verklaarde betrokken te zijn bij het trainen van ongeveer 6 à 7 'batches' van telkens een 150-tal leden (CGVS2 p. 12). Het is duidelijk uit de objectieve informatie dat deze rekruten eveneens werden ingezet in de gewapende strijd. Hoewel u verklaart al rond begin 2008 uw activiteiten te hebben stopgezet en dus niet meer actief zou geweest zijn tijdens de latere en zeker meer gewelddadigere fasen van het conflict, blijkt uit de objectieve informatie ook dat er in de jaren voordien verschillende gevechten geweest zijn waarbij minderjarige rekruten werden ingezet.

U geeft aan dat de rekruten aan wie u in de periode 2005-2007 fysieke training gaf 17 jaar waren of ouder (CGVS2 p. 12). Het ging hierbij ook om vrijwillige toetredingen, zo meent u. Zoals hierboven blijkt kan hieraan ten sterkste worden getwijfeld. U geeft toe dat mensen die u gerekruteerd heeft gaan vechten zijn voor LTTE aan het front (CGVS1 p. 13; CGVS2 p. 13). Het zou hierbij gaan om veel mensen, in uw eigen woorden. U geeft ook toe dat velen van hen gesneuveld zijn, en dat anderen werden opgesloten of vermist zijn, en dat er hierbij mensen zijn die nog zouden vastzitten. U geeft dit zelfs aan als vrees bij terugkeer, namelijk dat families van personen die u hebt gerekruteerd voor LTTE u verantwoordelijk zullen houden voor de verdwijning of dood van hun verwanten en u zullen vervolgen (CGVS1 p. 9). Aldus kan worden vermoed dat het niet eenmalig zal gebeurd zijn maar dat u bij meerdere gelijkaardige gevallen een cruciale rol hebt gespeeld.

U geeft zelf het voorbeeld van een meisje, K., dat 17 zou geweest zijn toen u haar in 2003 rekruteerde voor de LTTE (CGVS2 p. 4-5). U zou haar toen gerekruteerd hebben voor de politieke afdeling nadat jullie een campagne hadden gedaan. U stelt eerst niet te weten wat later van haar geworden is (CGVS2 p. 4). Vlak daarna stelt u dan gehoord te hebben dat ze later gewond is geraakt tijdens de oorlog in 2008, maar wat er nadien met haar gebeurd was wist u niet (CGVS2 p. 5).

Aldus probeerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde kennis achter te houden voor het CGVS aangaande bijvoorbeeld het lot van mensen die u rekruteerde. U vermoedt dat deze familie u verklapte aan de Indiase autoriteiten als LTTE-er aangezien zij u kenden en u plotseling in India verzocht werd zich te melden bij de Q-branch. U gevraagd of dit meisje in een gevechtseenheid werd onderverdeeld

zegt u het niet te weten, en aangezien ze pas 17 was zal ze niet onmiddellijk naar een gevechtseenheid gebracht zijn (CGVS2 p. 5). Deze uitspraak is echter in tegenspraak met de objectieve informatie waaruit blijkt dat LTTE wel degelijk minderjarigen na de basistraining in gevechtseenheden inzette. Gevraagd of ze dan op haar 18de pas in een gevechtseenheid zou worden ingezet verklaart u zelf dat de leden naar verschillende afdelingen gaan en vaak verplaatst en dat ze wel ooit als strijder actief zal geweest zijn (CGVS2 p. 5). Hieruit blijkt aldus dat u wel wist dat nieuwe rekruten ooit in een gevechtsafdeling terecht kwamen. Gezien het uit objectieve informatie ook duidelijk is dat gerekruteerden niet zomaar uit LTTE kunnen stappen, en kan aangenomen worden dat u hiervan ook op de hoogte was als jarenlang lid, was de kans dan ook zeer reëel dat veel van de jongeren die u rekruteerde en trainde later tijdens gevechten zouden worden ingezet. U geeft trouwens zelf aan dat u uw familie aan een pasje hebt moeten helpen om uit Sri Lanka te kunnen vertrekken, waardoor het wel duidelijk is dat mensen die in LTTE-gebied verbleven niet zomaar vrijelijk konden gaan en staan waar ze wilden en het LTTE-gebied verlaten en u hiervan ook op de hoogte was (CGVS1 p. 22).

U gevraagd wat u daarvan vindt dat er van uw rekruten velen gesneuveld zijn zegt u enkel dat het gevechten waren, dat het 'wij tegen zij was', en dat de strijd van de LTTE gerechtvaardigd was (CGVS2 p. 13). U gevraagd of u dan spijt hebt dat u die mensen getraind hebt om te gaan vechten, zegt u dan van 'ja'. Uw eerdere antwoord getuigt nochtans van een andere mening. U dan gevraagd waarom u dan toch spijt hebt, lijkt het er eerder op **dat u spijt heeft dat ze omgekomen zijn aangezien jullie quasi bevriend waren, en niet omdat u hen getraind hebt want 'als u het niet had gedaan zou een ander het wel hebben gedaan'** (CGVS2 p. 13). Dit is geen verschoning. U koos er zelf voor om de functie van 'training master' op te nemen, zo blijkt uit uw verklaringen. U werd hier nooit toe gedwongen. U diende zelfs verschillende keren uw overplaatsing aan te vragen naar deze afdeling vooraleer ze bij LTTE toestemden, zo gaf u aan (CGVS2 p. 11). U geeft zelfs aan dat u wegens uw verwondingen in de strijd keuze had om naar eender welke afdeling te gaan, maar u koos zelf voor de functie van 'training master'. Gevraagd waarom u precies deze afdeling koos gaf u eerst een nietszeggend antwoord. Nergens geeft u aan dat u niet leer in de politieke afdeling wou blijven om aan bepaalde taken te ontsnappen. U gevraagd of u 'training master' wou worden omdat meende dat u nieuwe rekruten iets nuttigs kon bijdragen stelde u dan dat u trouw was aan de organisatie zolang u erin zat (CGVS2 p. 11). Dit wijst er dan ook op dat u zeer gemotiveerd was om de taak van 'training master' op uw schouders te nemen. U biedt aldus geen verschoning voor de daden die u hebt gepleegd als 'training master' van deze rekruten.

U was zoals uit voorgaande blijkt duidelijk op de hoogte van het feit dat deze rekruten die door jullie werden getraind ingezet werden in de frontlinies tijdens de laatste oorlog tussen LTTE en de Srilankaanse autoriteiten.

Gelet op uw verklaringen over wat u wel deed en gelet op de beschikbare informatie bestaat een sterk vermoeden dat u door uw handelen medewerking heeft verleend of bijstand hebt geboden en derhalve medeverantwoordelijk bent aan de gedwongen rekrutering van burgers, inclusief minderjarigen (tot de leeftijd van 14 jaar) door het LTTE, en de gedwongen inzet van deze personen aan de frontlinies.

Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat u zich op een of andere manier zou hebben verzet of dat u zich daadwerkelijk heeft proberen te onttrekken aan de taken die u als 'training master' van nieuwe rekruten werden opgedragen.

Nadat u te zwaar gewond was geraakt bent u naar de politieke afdeling overgeplaatst waarvoor u 2-3 jaar nieuwe rekruten ronselde. Dit kwam tevens overeen met de periode van de vredesonderhandelingen, een periode waarin de LTTE ook focuste op het uitbreiden van het aantal leden. U bent toen ook niet uit het LTTE gestapt, hoewel uw familie toen ook al het land verlaten had. Pas in februari 2008 vroeg u uw ontslag uit de LTTE gestapt (CGVS2 p. 9). De reden voor uw ontslag wijst nogmaals op uw doorgedreven engagement en motivatie voor de LTTE. U had tijdens de training een 'misfiring' waardoor iemand gewond was geraakt. U werd hierdoor gestraft door de LTTE, zoals gebruikelijk volgens de interne regels. U moest een periode bunkers graven en koken en mocht geen training meer geven (CGVS2 p. 10). U verklaart zelf dat het niet door de straf was dat u besloot ontslag te nemen, maar doordat u een fout had begaan en u persoonlijk vond dat u niet meer geschikt was als trainer. U had een fout gemaakt en vond het niet meer aanvaardbaar daar te blijven.

U wou ook niet naar een andere afdeling binnen LTTE gaan, u geeft als reden dat iedereen van uw familie het land had verlaten en u alleen zou achterblijven of begraven worden indien u omkwam (CGVS2 p. 10). Aldus kan hieruit worden afgeleid dat u niet omwille van morele bezwaren tegen het trainen van jongeren voor de gewapende strijd uit de LTTE stapte, maar uit persoonlijke motieven,

namelijk omdat u gezichtsverlies had geleden en omdat intussen uw familie het land verlaten had en er dus niemand aanwezig zou zijn op uw begrafenis mocht u komen te sneuvelen.

Verdere verklaringen wijzen op een doorgedreven betrokkenheid bij de strijd van LTTE en een groot engagement voor de gewapende strijd.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u vrijwillig lid bent geworden van LTTE (CGVS2 p. 7). U was ongeveer 14 toen u een basistraining ging volgen. U was eigenlijk te jong maar had zich voorgedaan als 16-jarige. U was geïnteresseerd in LTTE omdat ze de enige groepering was die duidelijke regels had, zoals het weren van alcohol en sigaretten, en een verbod op het plegen van geweld op vrouwen. In 1997, op uw 20ste, bent u dan zelf teruggekeerd naar de LTTE en kon u volwaardig lid worden. Op dat moment waren er veel problemen in de Vanni, uw vader was ook in dat jaar gedood tijdens een 'shell attack'. U wou lid worden om ook een wapen te kunnen dragen en om bij te dragen aan de strijd voor een vrij land voor de Tamils, wat u dan ook in de jaren nadien hebt gedaan. Hoewel niemand anders van uw familie lid was wou u zelf wel toetreden, wat wijst op een doorgedreven motivatie, iets wat u zelf ook toegeeft (CGVS2 p. 9).

U bent nadien in verschillende afdelingen van LTTE actief geweest, eerst de militaire afdeling waarvoor u aan verschillende gevechten hebt deelgenomen. In deze periode promoveerde u ook van sectieleider van 7 strijders naar teamleider (15 strijders), tot u gewond bent geraakt en niet meer kon vechten. U hebt zich nadien ook vrijwillig aangeboden voor het trainen van nieuwe rekruten die later werden ingezet tijdens gevechten voor een Tamil Eelam (CGVS2 p. 11). Pas toen u zelf vond dat u geen bijdrage meer kon leveren aan de organisatie stapte u eruit. Uw jarenlange inzet voor de LTTE in verschillende afdelingen is nogmaals een aanwijzing van uw doorgedreven motivatie voor de organisatie en haar doelstellingen.

Uw verdere engagement voor het Tamilnationalisme blijkt nog uit uw activiteiten in India voor de Tamilpartij 'Naam Thamilar Katchi' (CGVS2 p. 8). U geeft zelf aan dat de doelstellingen en visie van deze partij dezelfde zijn als van de LTTE, en dat u daarom bij deze partij actief werd in India. U deed aan propaganda en publiciteit, u nam er deel aan vieringen van de LTTE-martelaren die u vrijheidsstrijders noemt. Ook vierde u er nog steeds de verjaardag van de LTTE-oprichter, Prabakharan (CGVS2 p. 8). U doet deze zaken omdat de rechten van de Tamils nog steeds niet worden gerespecteerd in Sri Lanka, zo geeft u aan. Aldus kan men er van uitgaan dat u nog steeds de doelstellingen en idealen van de LTTE steunt. Hoewel u aangeeft dat u geen voorstander meer bent van de gewapende strijd voor een eigen Tamil-land of Tamil Eelam, zou de partij 'Naam Thamilar Katchi' dit blijkbaar wel willen zo geeft u aan (CGVS2 p. 9). Desondanks zou u nog steeds een hevig supporter zijn geweest van deze partij in India. U geeft ook aan dat, mocht LTTE nog steeds bestaan in Sri Lanka, u nog steeds de idealen en doelstellingen van de groepering zou verdedigen, weliswaar niet meer door te vechten of een wapen te dragen omdat u een vreedzaam leven wil leiden.

Echter doen andere van uw verklaringen twijfelen aan uw beweringen geen voorstander meer te zijn van een gewapende strijd. Zo stelt u zelf dat LTTE zijn boekje te buiten ging door bijvoorbeeld grote aanslagen te plegen waarbij veel burgers omkwamen. U verwijst naar Colombo en doelt daarmee op verschillende bomaanslagen gepleegd door LTTE waarbij burgers zijn omgekomen (CGVS2 p. 15). Tegelijk stelt u echter dat LTTE nadien een "betere tactiek" toepaste door bijvoorbeeld bepaalde politici gericht neer te laten schieten door scherpschutters en geeft u het voorbeeld van de minister van Buitenlandse Zaken (CGVS2 p. 16). U doelt op de aanslag op Kadirgamar, een hevig criticus van de LTTE, die in 2005 werd doodgeschoten door een scherpschutter. U heeft er blijkbaar geen moeite mee dat het hier ook gaat om het gericht vermoorden van een burger. U geeft als reden dat hij LTTE valselijk van terrorisme beschuldigde, dus dat de aanval gerechtvaardigd was. Ook nu nog bent u trouwens de mening toegedaan dat de reden waarom LTTE oorlog voerde tegen de Sri Lankaanse autoriteiten redelijk was, ook al hebben ze fouten gemaakt (CGVS1 p. 16). **Gezien al het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat er van spijt over uw daden in uw hoofde geen sprake is.**

Op basis van uw verklaringen en op basis van objectieve en betrouwbare informatie die toegevoegd werd aan uw asiëldossier dient dan ook geconcludeerd te worden dat er ernstige aanwijzingen zijn om aan te nemen dat u omwille van uw concrete betrokkenheid bij de afdeling 'publicity' van de politieke afdeling en als training master op een LTTE-trainingsbasis medeverantwoordelijk bent voor en bewust hebt bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikel 7 en 8 van het Statuut van Rome

inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998 en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien voorgaande vaststellingen de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen wijzigen. Ze dienen louter als bewijs van uw identiteit en de verblijfssituatie van uw familieleden, elementen die niet ter discussie staan. De brieven van de parlementsleden en een vrederechter waarin uw LTTE-profiel en vrees voor vervolging vermeld staan voegen verder niets toe. De brieven vertonen daarnaast een gesolliciteerd karakter en gelden niet als objectieve bewijsstukken. Het CGVS neemt echter uw vrees voor vervolging aan. Het medisch attest is louter een bewijs dat u bepaalde littekens op uw lichaam heeft. Deze kunnen het gevolg zijn van verwondingen die u opliep tijdens militaire activiteiten bij het LTTE. Het feit dat u voor LTTE hebt gevochten als strijder wordt evenwel niet betwist.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Sri Lanka. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

B. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

“2. In een eerste motief verwijt de Commissaris-generaal aan verzoeker dat hij niet zou zijn tegemoet gekomen aan de medewerkingsplicht die op een asielzoeker rust, meer bepaald door het beweerdelijk geven van vage en ontwijkende antwoorden over zijn rol binnen de LTTE. Het motief speelt in ieder geval geen rol bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker, nu de Commissaris-generaal vervolgens besluit dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het herkomstland.

De kwestie of verzoeker al dan niet zou zijn tekortgeschoten in zijn medewerkingsplicht heeft dan ook betrekking op een overtollig motief. De medewerkingsplicht maakt trouwens een toepassing uit van de in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet voorziene “oprechte inspanning om zijn aanvraag te staven” teneinde het voordeel van de twijfel te kunnen genieten. Het gaat dus om een subsidiaire verplichting voor het geval de asielzoeker niet in de mogelijkheid is om zijn verklaringen te staven met stukken of bewijzen. In casu heeft verzoeker op overtuigende wijze verklaringen afgelegd en deze zijn door de Commissaris-generaal als dusdanig aanvaard. De eventuele vage en ontwijkende antwoorden die verzoeker zou hebben afgelegd nopens zijn rol binnen de LTTE kunnen dan ook niet tegen verzoeker weerhouden worden, nu het bewijs van zijn gegronde vrees voor vervolging reeds voorlag. De kritiek op de door verzoeker gegeven antwoorden, is duidelijk ook ongegrond, nu in de motivering van de bestreden beslissing uitgebreid wordt verwezen naar de door verzoeker afgelegde verklaringen. Mochten de antwoorden van verzoeker inderdaad nietszeggend zijn geweest, dan had de Commissaris-generaal niet zoveel gevolgtrekkingen uit die antwoorden kunnen maken. Verzoeker is integendeel ruim ingegaan op de hem gestelde vragen, en heeft die in eer en geweten trachten te beantwoorden met de kennis die hij over het onderwerp heeft bekomen aan de hand van zijn persoonlijke ervaring.

Het is al te gemakkelijk voor de Commissaris-generaal om aan de hand van een aantal rapporten, die ofwel algemeen ofwel anekdotisch zijn, voor te houden dat de ervaringen van verzoeker niet zouden overeenkomen met zijn verklaringen. Verzoeker heeft van zijn engagement voor de LTTE, ingegeven door zijn nationalistische overtuiging, maar eveneens door zijn eigen traumatische oorlogservaringen als

jongere (ontheming, door van zijn vader in een bombardement), geen geheim gemaakt. Evenzeer is verzoeker eerlijk geweest omtrent zijn inzet voor de politieke partij in Tamil Nadu, India, die zich de situatie van Tamils in India en Sri Lanka inzet. Dat verzoeker bepaalde idealen nog steeds koestert, is niet verboden en vormt evenmin een indicatie voor zijn optreden tijdens de Sri Lankaanse burgeroorlog. Integendeel bevestigen de verklaringen inzake zijn overtuiging dat verzoeker oprecht is geweest in het beantwoorden van de aan hem gestelde vragen.

3. De Commissaris-generaal geeft dan in de motivering van de bestreden beslissing een omstandig overzicht van wat als een misdrijf tegen de menselijkheid of als een oorlogsmisdrijf wordt beschouwd.

Als relevant voor het dossier van verzoeker wordt volgende categorie van wat een misdrijf tegen de menselijkheid uitmaakt, voorzien in artikel 7 van het statuut van Rome van het Internationaal Strafhof weerhouden: (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

Voor wat oorlogsmisdrijven betreft, weerhoudt de Commissaris-generaal volgende categorie uit artikel 8, §2 van het statuut van Rome van het Internationaal Strafhof: (c) (vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden.

De Commissaris-generaal legt verder nog uit dat allerlei vormen van mededaderschap ook aanleiding kunnen geven tot uitsluiting van de asielstatus. Hij verwijst hiervoor naar de een artikel van meergenoemd statuut van Rome dat handelt over de individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid, alsook naar rechtspraak van het Joegoslavië-tribunaal. Wat dat laatste betreft wijst verzoeker erop dat de uitsluitingsclausule volgens rechtspraak van uw Raad de regels van het strafrecht niet volgt. Dit geldt met name voor het vermoeden van onschuld en voor de bewijslast à charge (Rvv nr. 83.281 van 19 juni 2012). De zeer brede definitie van mededaderschap zoals die blijkt uit de in de motivering van de bestreden beslissing opgesomde bepalingen van het statuut van Rome, kan dan ook niet zomaar toegepast worden op onderhavige casus. Dat dit zo is, blijkt uit de ook door de Commissaris-generaal aangehaalde UNHCR Guidelines on International Protection : Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, waarin wordt gesteld dat het lidmaatschap aan een bepaalde organisatie op zich niet volstaat om een persoon uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en dat er dus sprake moet zijn van persoonlijke betrokkenheid bij daden van geweld of van een welbewuste en substantiële bijdrage aan die handelingen.

Welnu, verzoeker heeft verklaard dat het, voor zover hem bekend, in de periode dat hij actief was als propagandist en als trainer, niet de bedoeling was van de LTTE-leiding om jongeren onder de 15 jaar oud te recruterend. en dat dit dan ook niet systematisch gebeurde bij zijn weten. Integendeel was er volgens verzoeker een beleid om zulks niet te doen, waarbij straffen werden uitgedeeld voor leden die zich hier wel aan schuldig maakten. De engagementen die de LTTE was aangegaan om de recrutering van minderjarigen te vermijden en om minderjarigen die onder de wapens waren geroepen, af te werven, zijn hiermee niet in tegenspraak: er is immers een ruime marge tussen jongeren bedoeld in het statuut van Rome (-15j) en minderjarigen (-18j). Het geven van voorlichting in de scholen had volgens verzoeker niet als doel om minderjarigen rechtstreeks te recruterend, maar wel om hen bewust te maken van de doelstellingen en de geschiedenis van de LTTE. Aldus verliest het verwijt aan het adres van verzoeker als zou hij zich verkeerd hebben uitgedrukt over de leeftijd van leerlingen van de 8L en 9e graad, haar belang, nu de voorstellingen door verzoeker tot doel hadden het nationalistische bewustzijn en de kennis over de LTTE in hoofde van de jongeren aan te wakkeren, zonder dat hieruit recruteringen zouden volgen. De activiteit van verzoeker in de politieke afdeling speelde zich ten andere af in de periode van langdurige wapenstilstand (december 2001 tot 26 juli 2006), waardoor er geen directe nood was aan nieuwe recruten. De Commissaris-generaal maakt in de motivering van de bestreden beslissing het intentieproces van de LTTE, als zou deze partij in het conflict nietgeïnteresseerd geweest zijn in vredesonderhandelingen en er enkel op uit geweest zijn om de wapenstilstand te "misbruiken". Aldus geeft de Commissaris-generaal een eenzijdige visie op het conflict en maakt hij abstractie van de conflictdynamiek, door één partij de schuld te geven van het uiteindelijke mislukken van vredesonderhandelingen het van het hernemen van de oorlogshandelingen. De Commissaris-generaal verwijst naar de verkiezing van Rajapakse als president van Sri Lanka in november 2005 als aanwijzing voor het spoedig hernemen van de oorlog, waarbij aan de LTTE de bedoeling wordt toegeschreven om vervolgens als reactie de rangen versneld aan te vullen. Dat was nadat verzoeker al geen deel meer uitmaakte van de politieke afdeling.

Ook de overweging in de bestreden beslissing dat "er bijvoorbeeld tijdens de tempelfestivals van de zomer van 2005 een duidelijke stijging van het aantal gerecruteerde kindsoldaten [was] kan niet ten nadele van verzoeker worden weerhouden, nu hij in 2005 reeds was overgegaan naar een andere functie en dus geen voorstellingen in scholen meer diende te geven. Daarbij was de persoonlijke ervaring van verzoeker, die zich op de leeftijd van 14 jaar had aangeboden voor een opleiding van de

LTTE, zich uitgevend voor iemand van oudere leeftijd, niet meer relevant. Verzoeker is geboren in 1977 en werd dus 14 jaar oud in 1991, dus lang voor de LTTE een protostaat had uitgebouwd met alle administratie die daarbij hoort, zekergelet op de etatistische ideologie van de LTTE. De Commissaris-generaal overweegt dat het de verantwoordelijkheid van de LTTE was om ervoor te zorgen dat de ware leeftijd van de recruten werd achterhaald en dat niet louter zou worden afgegaan op de verklaarde leeftijd van gretige recruten, en verzoeker bevestigt dat dit effectief werd gecontroleerd. Er kan aan verzoeker niet verweten worden dat hij vertrouwen koesterde in de efficiëntie van de bureaucratische instituten die door de organisatie waarvan hij al vele jaren lid was, op poten had gezet, zeker nu hij op de hoogte was van de sanctiemechanismen die voorzien waren ingeval van overtreding van de regels. Verzoeker heeft ook aangegeven dat hij vermoedt dat er tijdens de eindstrijd (2009) op grote schaal tot gedwongen recrutering van minderjarigen werd overgegaan, maar dat was dus op een moment dat verzoeker geen deel meer uitmaakte van de LTTE en reeds de wijk had genomen naar India. Het geven van fysieke training aan recruten maakt geen oorlogsmisdad op zich uit. Dat de omstandigheden van een dergelijk 'bootcamp' op materieel vlak niet aangenaam waren, behoort tot de eigenheid van dergelijke training en is bedoeld om de fysieke en mentale weerbaarheid van de recruten te verhogen. Het blijkt niet dat de recruten aan wie verzoeker training gaf, hiertoe gedwongen werden (verzoeker maakt melding van Tamils die vanuit het buitenland waren teruggekomen om deel te nemen aan de strijd) dan wel van een niet toegelaten leeftijd waren. Het militaire fortuin van de LTTE was toen nog niet dermate gekeerd dat er aanleiding tot dergelijke paniekerige noodgrepen bestond (de veldslag van Tampur, van 28 augustus tot 4 september 2006, betekende voor de LTTE het eerste belangrijke territoriale verlies sinds de wapenstilstand in 2001). De uitsluiting van de asielstatus vereist een hoge drempel van waarschijnlijkheid van dergelijke praktijken, die in casu niet wordt bereikt. Ook blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake was van een substantiële én welbewuste deelname aan activiteiten die als oorlogsmisdaden kunnen worden beschouwd."

Verzoeker vraagt om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, minstens aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Kennisgeving van de beslissing dd. 20 mei 2020 met bewijs van afgifte ter post op 26 mei 2020;
3. Aanvraag tot aanstelling in kosteloze tweedelijnsbijstand, ingediend bij het bureau voor Juridische Bijstand van de Orde van Advocaten te Antwerpen.

3. Verweernota

Verwerende partij legt een verweernota dd. 1 september 2020 waaraan in bijlage volgend document is toegevoegd: (1) EASO, "Exclusion: articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A judicial analysis", January 2016, p. 1-8, 18-19, 28-29.

4. Beoordeling

4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F, (a) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij bewust heeft bijgedragen tot en medeverantwoordelijk is voor misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden. Door verzoekers concrete betrokkenheid bij de afdeling 'publicity' van de politieke afdeling en als training master op een Liberation Tigers of Tamil Eelam (hierna: LTTE)-trainingsbasis en op grond van ernstige indicaties dat hij zelf betrokken was bij de gedwongen recrutering van minderjarigen voor de LTTE en de gewapende strijd is hij volgens de bestreden beslissing medeverantwoordelijk voor en heeft hij bewust bijgedragen aan misdaden tegen de menselijkheid en/of oorlogsmisdaden zoals bepaald in artikelen 7 en 8 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998. Geen enkele omstandigheid stelt hem vrij van zijn individuele omstandigheid. Om dezelfde redenen wordt verzoeker op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Na lezing van de administratief dossier en de door verwerende partij toegevoegde landeninformatie kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De bestreden beslissing motiveert op goede gronden als volgt wat betreft de insluiting van verzoeker in de vluchtelingendefinitie: "U lieert uw ingeroepen vrees bij terugkeer naar Sri Lanka aan uw lidmaatschap in het verleden van het LTTE, waar u stelde deel te hebben uitgemaakt van een gevechtseenheid en aldus te hebben deelgenomen aan verschillende veldslagen tegen het Srilankaans leger maar zich nooit aanbood voor rehabilitatie;

daarnaast vreest u de ouders en verwanten van jongeren die u hebt gerekruteerd maar die intussen omgekomen zijn in de laatste oorlog Eelam IV; en vreest u leden van de voormalige Karuna-afdeling binnen LTTE omdat u deel uitmaakte van de divisie die verantwoordelijk zou zijn voor de moord op de broer van Karuna, Regi, in 2004. U had foto's van uw periode bij de LTTE maar zou deze verloren zijn tijdens uw verblijf in India. Het CGVS stelt vast dat de door u aangehaalde activiteiten in het LTTE niet in twijfel worden getrokken en dus als geloofwaardig worden beoordeeld. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goeie kennis van de werking van de LTTE en van de laatste oorlog (zogenaamde eindstrijd) in de Vanni tot uw vertrek uit Sri Lanka in het voorjaar van 2008. Het UNHCR (UN High Commissioner for Refugees) benadrukt in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka* van 21 december 2012 dat personen die verdacht worden van banden met het LTTE, waaronder ook voormalige LTTE strijders of andere medewerkers, zoals u, als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. Aansluitend hierbij stelt UNHCR ook dat 'rehabilitees' (vroegere LTTE leden die na de oorlog in rehabilitatie- of detentiecentra werden vastgehouden) na hun vrijlating blijvende problemen kunnen ondervinden met de autoriteiten. Hoewel u stelt geen 'rehabilitiee' te zijn aangezien u nooit werd gedetineerd onder dit programma, oordeelt het Commissariaat-generaal dat u terecht een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in het geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst."

Volgens de geciteerde UNHCR "*Eligibility Guidelines*" kan in de context van de burgeroorlog die in Sri Lanka woedde tussen 1983 en 2009 gezien de misdrijven die door beide partijen in het conflict zijn gepleegd, voor bepaalde profielen een onderzoek naar de toepasselijkheid van de uitsluitingsclausules in het Vluchtelingenverdrag noodzakelijk zijn. De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat gezien het profiel en de activiteiten van verzoeker bij de LTTE tijdens het intern gewapend conflict in Sri Lanka, moet worden nagegaan of verzoeker al dan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/4 § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing op personen van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan.

Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden verstaan: "(...) (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt." Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder "aanval gericht tegen een burgerbevolking" wordt verstaan: "een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met het oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval".

Verder wordt de burgeroorlog in Sri Lanka in de bestreden beslissing beschouwd als een niet-internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 8 § 2, lid c en e van het Statuut van Rome. In de context van een niet-internationaal gewapend conflict worden oorlogsmisdaden gedefinieerd als ernstige schendingen van gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève van 1949 en andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn binnen het gevestigde kader van het internationaal recht. Artikel 8 § 2, e) van het Statuut van Rome vermeldt in dit verband onder meer "(vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan de vijandelijkheden".

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoeker inzake misdrijven tegen de menselijkheid de kwalificatie *(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt* en wat betreft oorlogsmisdrijven *“(vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan de vijandelijkheden”* toepasselijk geacht. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat *in casu* de toepassing van artikel 1 F (a) van het Vluchtelingenverdrag enkel met betrekking tot laatstgenoemd oorlogsmisdrijf wordt onderzocht.

Waar verzoeker stelt dat de brede definitie van mededaderschap, gebaseerd op de in de bestreden beslissing opgesomde bepalingen van het Statuut van Rome niet zomaar kan worden toegepast op verzoeker omdat de toepassing van de uitsluitingsclausule de regels van het strafrecht niet volgt, wijst de Raad er op dat artikel 1, F (a) voor de definitie van de erin opgesomde misdrijven verwijst naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Zoals gesteld in het UNHCR *“Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1, F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 4 September 2003 bevat het Statuut van Rome, dat in werking trad op 1 juli 2002 de meest recente definitie in internationale rechtsinstrumenten van oorlogsmisdrijven en misdaden tegen de menselijkheid, zodat de bestreden beslissing op goede gronden naar dit instrument verwijst wat de kwalificatie van de feiten betreft. De gehanteerde bewijsstandaard is daarbij *“ernstige redenen om te veronderstellen”* dat de verzoeker de uitsluitbare handelingen heeft gesteld of daartoe een wezenlijke bijdrage heeft geleverd. Dit impliceert niet dat de schuld van de betrokkene in strafrechtelijke zin moet komen vast te staan noch dat een veroordeling van de verzoeker omwille van de hem verweten handelingen vereist is.

Artikel 1, F (a) van het Vluchtelingenverdrag is niet alleen van toepassing op personen die zelf een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben gepleegd maar ook op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen hieraan. Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid hebben, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen of nalaten het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1, F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, randnummer 18). Om te kunnen vaststellen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt of heeft bijgedragen aan een oorlogsmisdrijf, *in casu* (gedwongen) rekrutering van kindsoldaten, moeten twee criteria vervuld zijn. Er moet een uitsluitbare misdaad of handeling begaan zijn (*actus reus*) en de betrokken persoon moet de intentie gehad hebben om deze misdaad te plegen of er toe bij te dragen (*mens rea*).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten, wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. De individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene dient te worden beoordeeld in het licht van zowel objectieve als subjectieve criteria.

De Raad wijst er ook op dat, waar uitsluitingsclausules worden toegepast op personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben, sommige daden zo ernstig zijn dat de pleger ervan internationale bescherming onwaardig is en aldus van de vluchtelingenbescherming dient te worden uitgesloten. Indien internationale bescherming een vangnet is voor personen die geen nationale bescherming kunnen of willen krijgen, dan dient terzelfdertijd deze internationale bescherming gevrijwaard te blijven van misbruik door personen die zelf verantwoordelijk zijn voor het opzetten, deelnemen of uitvoeren van daden in de zin van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de toepassing van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient daarbij met de grootste omzichtigheid te gebeuren nu beslist wordt dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de asielzoeker persoonlijk verantwoordelijk kan worden gesteld voor het plegen van ernstige mensenrechtenschendingen zoals opgesomd in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie of artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beoordeling is niet vrijblijvend maar wordt opgelegd door de Vreemdelingenwet met verwijzing naar het internationaal recht, met name het Verdrag van Genève en de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven. Het doel hiervan is niet enkel te verhinderen dat straffeloosheid kan worden

verkregen door naar een ander land te vluchten, maar centraal staat evenzeer het respect voor de waardigheid van de slachtoffers en de erkenning van hun lijden.

Gelet op de zware gevolgen die de toepassing van artikel 1, F met zich meedraagt, dient deze bepaling op restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Inzonderheid met betrekking tot de vaststelling en de kwalificatie van de feiten dient de uitsluitingsclausule met de grootste omzichtigheid en op beperkende wijze te worden toegepast. Zij kan er immers toe leiden dat feiten worden vastgesteld en als misdrijven worden gekwalificeerd buiten de tussenkomst van de rechterlijke overheden en zonder nadere wetsbepaling (RvS 29 juli 1998, nr. 75.484).

4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing verzoeker wordt verweten niet te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hem rust om volledig inzicht te bieden op zijn achtergrond en asielmotieven. De commissaris-generaal is van mening dat verzoeker op bepaalde punten zijn eigen rol binnen de LTTE heeft trachten te minimaliseren door het geven van ontwijkende en vage antwoorden voornamelijk met betrekking tot de gedwongen rekrutering en het trainen van minderjarigen voor de gewapende strijd.

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De elementen omvatten *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”* De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *‘Asielprocedurerichtlijn’*).

Het Hof van justitie onderscheidt in de door artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Het Hof van Justitie interpreteerde de samenwerkingsplicht die op de Lidstaat rust als *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

In zoverre verwerende partij de op verzoeker rustende verplichting krachtens artikel 48/6 § 1, 2^e lid van de Vreemdelingenwet om alle elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk in te dienen en hierbij zijn volle medewerking te verlenen, onder verwijzing naar Europese richtlijnen en rechtspraak interpreteert als een verplichting om *“zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie”* te geven *“over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas”*, kan verzoeker *in casu* niet verweten worden dat hij niet zou hebben voldaan aan deze verplichting. De Raad stelt integendeel vast dat hij zeer gedetailleerde verklaringen aflegt over zijn verschillende functies en activiteiten binnen de LTTE, dat hij ter staving een aantal documenten neerlegt en verder ook openhartig spreekt over zijn engagement voor de LTTE en de Tamil-nationalistische partij Naam Thamilar Katchi.

De vraag of hij in zijn verklaringen al dan niet zijn rol binnen de LTTE minimaliseert of hierover ontwijkende antwoorden geeft is een onderdeel van de tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook de uitsluitingsgronden in artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, die behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. Zo de “medewerkingsplicht” in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geenszins als een “subsidiare verplichting” kan worden gezien teneinde het voordeel van de twijfel te kunnen genieten, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt, moet dit evenwel onderscheiden worden van de beoordeling van diens verklaringen als onderdeel van de juridische kwalificatie van de vastgestelde feiten en bewijselementen.

4.4. Bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de toepassing van de uitsluitingsclausule op een verzoeker die lid was van de LTTE ten tijde van de Sri Lankaanse burgeroorlog is het noodzakelijk een precies beeld te hebben van diens specifieke functies en verantwoordelijkheden binnen de LTTE in het licht van de beschikbare landeninformatie.

Volgens zijn verklaringen werd verzoeker lid van LTTE op 20-jarige leeftijd in 1997, nadat zijn vader was omgekomen in een shell attack en er veel doden vielen als gevolg van de situatie in de Vanni (notities PO II, p. 7). Hij volgde reeds als 14-jarige een training bij de LTTE nadat hij had verklaard dat hij 16 jaar was maar werd na afloop van de training teruggestuurd om verder naar school te gaan (*idem*). Verzoeker stelt dat niet zozeer de dood van zijn vader hem ertoe dreef om lid te worden van de LTTE, maar zijn streven naar een “vrij land voor onze mensen, de tamils” (notities PO II, p. 7). Verzoeker werd ook als enige van zijn familie lid van de LTTE. Uit zijn verklaringen doorheen beide persoonlijke onderhouds blijkt duidelijk dat verzoeker uit overtuiging toetrad tot de LTTE en nergens kan blijken, noch beweert hij, dat hij gedwongen werd om lid te worden.

De activiteiten van verzoeker binnen de LTTE kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart dat hij van 1997 tot 2002 lid was van de gevechtseenheid (padai pirivu) binnen de LTTE en dat hij deelnam aan verschillende operaties, waaronder jayasikurui in 1997 en ranagosa in 1999. Verzoeker verklaart dat hij bij die operaties deel uitmaakte van een team dat als taak had het vrijmaken van wegen (notities PO II, p. 13) voor andere divisies. Dit gebeurde door gebruik van zware wapens, waarbij hij specifiek de taak had van “loader” en indien de drie “gunners” waren omgekomen moest hij de taak van “gunner” overnemen. Daarnaast legde zijn eenheid ook hinderlagen in de jungle en moesten ze legerbasissen bespioneren en aanvallen (notities PO II, p. 14). Verzoeker verklaart dat hij eerst sectieleider en daarna groepsleider was. Hij verklaart dat hij deelnam aan gevechten en een opleiding kreeg om wapens te leren hanteren en dat hij in het kader daarvan heeft geschoten op legersoldaten maar niet weet of hij daarbij soldaten heeft gedood of niet (notities PO I, p. 12).

In 2000 werd hij een eerste keer gewond aan zijn hand, in 2002 werd hij een tweede keer ernstig gewond door een hinderlaag en kon hij niet meer ingezet worden als soldaat. Hij werd vervolgens in 2002 overgeplaatst naar de politieke afdeling, afdeling publicity, in het district Manaluru (notities PO I, p. 13) waar hij actief was in het ronselen en recruterende van nieuwe leden voor de LTTE en het voeren van propaganda. Hij vertoonde onder meer door de LTTE zelf geproduceerde films die handelden over de manier waarop de Sri Lankaanse overheid de tamils heeft behandeld (notities PO II, p. 5), maar ook over de strijd van andere volkeren zoals de Palestijnen, de strijd van Castro tegen de VS, de Vietnam oorlog en de oorlog in Kosovo (notities PO II, p. 6). Verzoeker verklaart dat hij hiermee naar alle scholen in het Mullaitivu district ging voor klassen rond de 8ste en 9de graad, wat volgens verzoeker overeenkomt met de leeftijd van ongeveer 16 jaar (notities PO II, p. 6).

In 2005 werd verzoeker weer naar een andere afdeling overgeheveld onder leiding van brigadeleider S(o). in het district Manaluru. De overplaatsing gebeurde op zijn aanvraag en op voorspraak van zijn vriend S(i). Deze persoon was de leider van de Kili training basis, waar verzoeker actief was als training master.

In deze training basis werden mensen getraind die vanuit alle districten kwamen, inclusief districten die onder de controle van de overheid stonden (notities PO II, p. 11). Verzoeker verklaart dat in dit trainingskamp basistraining werd gegeven per groep van 150 personen. De training duurde drie maanden en na afloop werden de rekruten doorgestuurd naar een andere afdeling. Volgens verzoeker gaf hij wapentraining maar enkel met een houten wapen en werd de eigenlijke wapentraining op een

ander plaats gegeven (notities PO II, p. 12). Naast verzoeker waren er nog 4 andere training masters op de basis. De beslissing welke rekruten na de basistraining naar welke afdeling werd gestuurd was de verantwoordelijkheid van de leider van de basis, S(o), volgens verzoeker (*idem*). Verzoeker verklaart verder dat zich onder de rekruten ook personen uit andere landen zoals Canada en Duitsland bevonden (*idem*). Nadat er eind 2017 iets fout ging met een wapen dat afging op het trainingskamp, maar waarbij niemand gewond raakte, werd verzoeker gestraft en moest hij bunkers graven en koken (notities PO II, p. 10). Verzoeker erkende zijn fout en aanvaardde zijn straf maar nam ontslag omdat hij in zijn beleving gezichtsverlies had geleden en hij er onmogelijk kon blijven als trainingsleider. Verzoeker verklaart dat hij schriftelijk zijn ontslag vroeg uit de LTTE en dat dit na 1 à 1,5 maand aanvaard werd.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker lid was van de LTTE en in die hoedanigheid deelnam aan gevechten tijdens het gewapend conflict in Sri Lanka en nadat hij zwaargewond raakte in 2002 actief was in de politieke afdeling tot 2005 en daarna tot in 2008 als 'training master'.

4.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij zijn engagement voor de LTTE en zijn nationalistische overtuiging niet onder stoelen of banken steekt. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij ervan overtuigd is dat de LTTE een behartenswaardige zaak diende en dat hij als lid van de gevechtseenheden het als normaal beschouwde dat hij de wapens opnam voor het zelfbestuur van de Tamils en tegen het Sri Lankaanse leger streed. Ook wat zijn engagement voor de Tamil nationalistische partij Naam Thamillar Katchi in India betreft is verzoeker openhartig. Hij stelt dat de intenties en visies van de partij dezelfde zijn als de leiders van de LTTE en dat hij propaganda heeft gevoerd voor de partij en heeft deelgenomen aan de herdenking van de vrijheidsstrijders en de verjaardag van Prabakharan, de voormalige leider van de LTTE. De Raad stelt vast dat, gevraagd waarom hij nog steeds deelnam aan deze herdenkingen, verzoeker naar de huidige situatie in Sri Lanka verwijst en stelt dat de rechten van Tamils ook vandaag nog niet gerespecteerd worden door de Sri Lankese overheid (notities PO II, p. 8). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds bepaalde activiteiten van het LTTE in het verleden waarbij burgerslachtoffers vielen, afkeurt omdat burgers geen band hebben met politiek maar anderzijds stelt dat het gebruik van een sniper om de minister van buitenlandse zaken te vermoorden noodzakelijk was omdat hij de LTTE valselijk beschuldigde van terrorisme en dit idee verspreidde in het buitenland (notities PO II, p. 16). Evenwel benadrukt verzoeker dat hij, gezien zijn eigen ervaringen tijdens de burgeroorlog en omdat hij weet wat hij allemaal heeft verloren, niet meer opnieuw de wapens zou opnemen mocht de LTTE nog bestaan en hen weliswaar nog zou steunen maar niet door zelf te gaan vechten (notities PO II, p. 9). Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat "*er van spijt over uw daden in uw hoofde geen sprake is*", stelt de Raad vast dat dit onderdeel van de motivering geen betrekking heeft op door de verzoeker gestelde handelingen tijdens de burgeroorlog in Sri Lanka maar op verzoekers antwoorden op enerzijds de hypothetische vraag wat hij zou doen mocht de LTTE nog bestaan en zijn opinie over daden die in het verleden door anderen binnen de LTTE zijn gesteld.

De Raad is niet blind voor het radicale gedachtengoed van sommige ex-LTTE-leden en stelt vast dat verzoeker als dusdanig geen afstand doet van zijn vroegere engagement voor de LTTE maar kan niet anders dan vaststellen dat hij anderzijds wel de gewapende strijd lijkt af te zweren. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat verzoekers uitspraken hierover geen relevante informatie opleveren voor de beoordeling van de vraag of er in hoofde van verzoeker ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij uitsluitbare handelingen heeft gesteld in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève.

4.6. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat de LTTE in de verschillende fasen van de Sri Lankaanse burgeroorlog overgegaan is tot de gedwongen rekrutering van minderjarigen, inclusief kinderen onder de vijftien jaar en hen inzette in de gewapende strijd tegen de Sri Lankaanse overheid. Uit de landeninformatie blijkt dat er reeds sprake was van gedwongen rekrutering van minderjarigen in de jaren tachtig en negentig. Toen de LTTE in oktober 1987 de oorlog verklaarde aan de Indian Peace Keeping Force (IPKF) begon de organisatie met het systematisch rekruteren van vrouwen en kinderen. Om deze oorlog voor te bereiden werd een eenheid, gekend onder de naam Batticaloa 13th Batch, gecreëerd bestaande uit kinderen tussen 9 en 15 jaar oud (CCDP Working Paper, p. 31). De rekrutering van kinderen was deels vrijwillig en deels gedwongen volgens sommige bronnen (*idem*).

Sommige arme families zagen zich gedwongen hun kinderen bij de LTTE te laten aansluiten omdat ze er gevoed werden en soms konden familieleden van kindsoldaten genieten van vrijstelling van door de LTTE geheven belastingen (*idem*).

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat ook onmiddellijk na de wapenstilstand in 2002 de rekrutering van kinderen door de LTTE voortging en zelfs toenam, wat onder meer het gevolg was van het feit dat de LTTE vanaf dan kantoren kon openen in door de regering gecontroleerde gebieden. Zo rapporteerde UNICEF 3.516 gevallen van rekrutering van kinderen tussen de ondertekening van de wapenstilstand en november 2004 (Human Rights Watch, p. 15). In maart 2004 besliste Karuna Ammaan om zich af te scheuren van de LTTE wat tot een interne strijd leidde tussen de troepen van Karuna en de resterende LTTE in Vanni. Daardoor zag de LTTE zijn troepensterkte gevoelig dalen waardoor de LTTE zich genoodzaakt zag om intensiever te rekruteren. In die periode verschenen advertenties in twee Tamil kranten waarin werd gesteld dat voorkeur zou worden gegeven aan personen tussen 18 en 25 jaar. Sommige bronnen geven aan dat daarna de rekrutering van kinderen door de LTTE ietwat begon te dalen – van 1.494 gerapporteerde gevallen aan UNICEF in 2002 tot 166 in 2007 – en dat gaandeweg ook oudere kinderen werden gerekruteerd. Was de gemiddelde leeftijd van door LTTE gerekruteerde kinderen in 2002 14 jaar, dan steeg de gemiddelde leeftijd in 2007 tot 16 en in 2008 tot 17 (CCPD, Working Paper, p. 34). Na september 2008, in het zicht van de definitieve militaire nederlaag, begon de LTTE opnieuw op agressieve wijze zowel kinderen als volwassenen gedwongen te rekruteren (*idem*, p. 34). De vastgestelde daling in rekruteringen kan volgens andere bronnen evenwel ook te wijten zijn aan het feit dat het hervatten van de vijandelijkheden na december 2006 families er mogelijk van weerhield om gedwongen rekruteringen te melden (United Nations, Report of the Secretary-General on children and armed conflict in Sri Lanka, 21 December 2007, p. 3). Indien blijkt uit de landeninformatie dat het rekruteren van kinderen, mede onder druk van de internationale gemeenschap, afnam in de periode tussen 2004 en 2006 en ook de gemiddelde leeftijd van de kinderen steeg, is het ook duidelijk dat het rekruteren van kinderen door de LTTE doorging en dat er wellicht sprake was van onder-rapportering. Dit ging ook gepaard met het beleid van de LTTE waarbij in bepaalde gebieden minstens één persoon van elke familie zich moest melden voor de LTTE. De LTTE-leiding heeft altijd ontkend dat ze op de hoogte waren van de rekrutering van kinderen en geargumenteerde dat kinderen zich uit vrije wil meldden en logen over hun leeftijd. Alle bronnen in de beschikbare landeninformatie zijn het er evenwel over eens dat gedwongen rekrutering van kinderen door de LTTE heeft plaatsgevonden gedurende de hele periode van de Sri Lankaanse burgeroorlog en dat deze rekruteringen ook een wezenlijk onderdeel vormden van de militaire strategie van de LTTE.

Verzoeker werpt op dat, voor zover hem bekend in de periode dat hij actief was als propagandist en trainer binnen de LTTE, het niet de bedoeling was van de LTTE-leiding om jongeren onder de 15 jaar oud te rekruteren en dat dit bij zijn weten niet systematisch gebeurde. Volgens hem was er een expliciet beleid om dit niet te doen en werden straffen voorzien op inbreuken. Verzoeker zelf verklaart dat hij training gaf aan jongeren van “ongeveer 17, soms 28 of 35 ook” (notities PO II, p. 12) en dat, toen hij voor de politieke afdeling van de LTTE, voorlichtingscampagnes gaf in scholen, dit gebeurde in klassen van de 8ste en 9de graad, wat volgens verzoeker overeenkwam met de leeftijd van ongeveer 16 jaar (notities PO II, p. 6). Dat de LTTE leiding niet de bedoeling had, in de periode dat verzoeker bij de politieke en trainingsafdeling werkte, om jongeren onder de 15 jaar te rekruteren, blijkt in elk geval niet eenduidig uit de hoger geciteerde landeninformatie. Er moet vanzelfsprekend een onderscheid gemaakt worden tussen het officiële discours van de LTTE-leiding t.a.v. de internationale gemeenschap en de realiteit op het terrein. Uit de landeninformatie blijkt dat zij pas op 15 oktober 2006 aankondigden dat de minimum leeftijd voor rekrutering 17 jaar oud zou zijn (United Nations, p. 5), waarmee zij ook impliciet toegaven dat de minimumleeftijd tot dan toe lager was, terwijl uit een UNICEF rapport van 2003 blijkt dat de gemiddelde leeftijd voor rekrutering bij de LTTE 15 was op dat ogenblik (UNICEF, *Action Plan for Children Affected by War, Progress report 2003, geciteerd in Coalition to Stop the use of Child Soldiers*, p. 10, voetnoot 37). Anderzijds moet ook rekening worden gehouden met propaganda vanwege de Sri Lankaanse overheid. Zo schatte het Sri Lankaanse Directorate of Military Intelligence dat 60 % van de LTTE strijders kinderen waren, maar is dit volgens sommige bronnen een overschatting (CCDO Working paper, p. 32). In de landeninformatie leest de Raad ook dat in mei 1998 de LTTE zich engageerde ten aanzien van de VN Speciale Vertegenwoordiger van de Secretaris-Generaal met betrekking tot kinderen in gewapend conflict om geen kinderen onder de 17 jaar te rekruteren en geen kinderen onder de 18 jaar te gebruiken in vijandelijkheden, maar in besprekingen met UNICEF in 2002 die tot het “*Action Plan for Children Affected by War*” van 2003 zou leiden, gaf de LTTE toe minderjarige kinderen binnen haar gelederen te hebben (Charu Lata Hogg: *Sri Lanka – The LTTE and child recruitment*, 2006, p. 15-16). Ook bleek de LTTE inwoners van dorpen in te huren om kinderen te identificeren en te rekruteren in hun naam, zodat zij niet rechtstreeks erbij betrokken waren (*idem*).

De Raad kan dan ook de stelling van verzoeker dat de LTTE leiding in de periode tussen 2002 en begin 2008 niet de bedoeling had om jongeren onder 15 jaar te rekruteren niet bijtreden. Verzoeker kan ook niet volhouden dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat kinderen onder de 15 jaar werden gerekruteerd in deze periode. Uit de landeninformatie blijkt immers dat ook de LTTE leiding

erkende dat er kindsoldaten werden gerekruteerd aangezien zij zowel in 2003 als in 2006 maatregelen aankondigden die een halt moesten toeroepen aan deze praktijk. De Raad stelt in dit verband overigens vast dat verzoeker in ieder geval zelf verklaarde dat hij gehoord had dat studenten gerekruteerd waren waarvan achteraf bleek dat ze jonger waren dan 17, al stelt dat hij dat, wanneer dit ontdekt werd, de officieren die kinderen gerekruteerd hadden, werden gestraft (notities PO II, p. 12), en dat rekrutering van kinderen jonger dan 15 misschien in de eindstrijd gebeurde en misschien ervoor in lagere rangen (notities PO II, p. 13).

Wat betreft verzoekers argument dat diens activiteiten in de politieke afdeling zich afspeelden tijdens een periode van langdurige wapenstilstand van december 2001 tot 26 juli 2006 waardoor er volgens hem geen nood was aan nieuwe rekruten, wijst de Raad op het voorgaande waarbij uit de beschikbare landeninformatie gebleken is dat onmiddellijk na de wapenstilstand en na de breuk tussen de LTTE en de groep rond Karuna de LTTE wel degelijk een groot aantal strijders had verloren en overging tot actieve rekrutering, waaronder ook kinderen, zij het dat in die periode volgens bepaalde bronnen de gemiddelde leeftijd aan het stijgen was. Uit de landeninformatie blijkt ook dat de meeste gevallen van rekrutering van kinderen door de LTTE wordt gerapporteerd in het Oosten van Sri Lanka, met name het Batticaloa district (Charu Lata Hogg, p. 18), en in het bijzonder na 2002 (CCDP Working Paper, p. 32) tot November 2004 (Human Rights Watch, *Living in fear. Child soldiers and the Tamil Tigers in Sri Lanka*, 2004), maar dat rekrutering van kinderen ook voorkwam in andere door de LTTE gecontroleerde gebieden. Zo bezochten LTTE leden regelmatig scholen in gebieden onder LTTE controle om videos te tonen van succesvolle LTTE missies en gruweldaden begaan tegen de Tamils. In het CCDP Working Paper worden deze activiteiten omschreven als *“recruitment sessions”* (CCDP Working Paper, p. 31 en 48). Zoals reeds aangehaald werd als onderdeel van de wapenstilstand de LTTE ook toegestaan kantoren te openen in door de regering gecontroleerde gebieden, die volgens de beschikbare landeninformatie gebruikt werden voor de gedwongen rekrutering van kinderen (CCDP Working Paper, p. 32).

Volgens zijn verklaringen verbleef verzoeker tot zijn vertrek uit Sri Lanka steeds in LTTE-gecontroleerd gebied (notities PO II, p. 3). Hij verklaart dat hij in de periode toen hij bij de gevechtseenheid was (1997-2002), gelegerd was in Manalaru, tijdens zijn periode bij de politieke afdeling (2002 – 2005) propaganda voerde in alle scholen van het Mullaitivu district (notities PO II, p. 6) en training master was van 2005 tot eind 2007 in de Kili training base in Puthukudiriyuruppu in het district Manalaru (notities PO II, p. 10). Zo uit het geheel van zijn verklaringen, gelezen in het licht van hoger geciteerde landeninformatie blijkt dat verzoeker niet operationeel was in de districten die specifiek genoemd worden als gebieden waar rekrutering van kinderen het hoogst was, volstaat dit evenwel niet om te besluiten dat er geen ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker betrokken was bij de gedwongen rekrutering van kinderen, laat staan dat hij niet zou geweten hebben dat het gebeurde. Hoger werd er reeds op gewezen dat rekrutering van kinderen voorkwam in alle door de LTTE gecontroleerde gebieden. Verder blijkt ook uit de landeninformatie dat de LTTE een voorkeursbehandeling gaf aan familieleden van strijders zoals de vrijstelling van LTTE-belastingen, wat armere families ertoe gedwongen heeft om hun kinderen naar de LTTE te sturen. Ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij erkent dat *“niet iedereen ging vrijwillig bij de LTTE, sommigen gingen er bij omdat ze familieproblemen hadden, of andere omstandigheden”* wat overeenkomt met de landeninformatie in het administratief dossier. Gelet op verzoekers positie binnen de LTTE als trainingmaster en zijn jarenlange deelname aan de strijd van de LTTE, kan in elk geval worden aangenomen dat hij op de hoogte was van de praktijk van het rekruteren en inzetten van kindsoldaten in de gewapende strijd door de LTTE.

Waar verzoeker ter terechtzitting opmerkt dat de landenrapporten in het administratief dossier en waarop verwerende partij haar beslissing steunt, geen specifieke informatie bevat over de districten waar verzoeker als lid van de politieke afdeling actief was in de periode 2002-2005, noch over de trainingsbasis waar verzoeker actief was tussen 2005 en eind 2007/begin 2008, werd hoger reeds vastgesteld dat de gerapporteerde gevallen van rekrutering van kinderen weliswaar het hoogst was in Batticaloa, maar dat rekrutering ook in de andere door de LTTE gecontroleerde gebieden voorkwam in de periode dat verzoeker actief was bij de politieke afdeling en dat hij zelf verklaarde dat, indien studenten zich na zijn propagandavoorstellingen in scholen zich kwamen aanbieden om toe te treden tot de LTTE, zij dit ook niet weigerden (notities PO II, p. 6).

In dit verband verklaart verzoeker dat hijzelf nooit kinderen jonger dan 17 rekruteerde omdat hierop straffen zouden gestaan hebben. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker dit niet kan volhouden omdat (i) hij er zelf als 14-jarige erin was geslaagd om de basistraining te doen van de LTTE door zich voor te doen als 16-jarige en (ii) dat hij propaganda gaf in scholen aan jongeren in de 8^e en 9^e graad, wat volgens de informatie in het administratief dossier jongeren tussen 12 en 14 jaar betreft.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het geven van voorlichting in de scholen niet als doel had om minderjarigen rechtstreeks te rekruteren, maar betwist niet dat jongeren in de 8ste graad tussen 12 en 14 jaar zijn, zoals wordt aangegeven in de landeninformatie. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij naar alle scholen in Mullaitivu district ging en dat hij uiteenzettingen gaf over de LTTE. Dat het doel van de propaganda het werven van nieuwe leden was, blijkt uit zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, zoals hoger aangehaald, maar opnieuw ontkent verzoeker dat dit op een gedwongen manier gebeurde en dat het voor 1990 wel maar na 1990 niet mogelijk was voor studenten onder de 16 jaar om lid te worden (notities PO II, p. 6). Het is daarbij opmerkelijk dat verzoeker daarbij uitdrukkelijk verwijst naar het feit dat *“de overheid klaagde over ons tegen de VN” (idem)*. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt geenszins dat het geven van voorlichting enkel tot doel had om minderjarigen bewust te maken van de geschiedenis van de LTTE, maar dat er ook videos werden getoond van succesvolle LTTE operaties in scholen in door de LTTE gecontroleerd gebied die worden omschreven als rekruteringssessies (zie CCDP Working Paper, p. 31) en dat deze sessies door mensenrechtenactivisten destijds werden bestempeld als propaganda campagnes die tot doel hadden om de LTTE aantrekkelijk te maken (zie Human Rights Watch, p. 22). Verzoeker kan dan ook niet in ernst beweren dat de vaststelling dat verzoekers verklaring dat de jongeren in de achtste en negende graad ongeveer 16 zijn in strijd is met de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de 8ste en 9^e graad leerlingen tussen de 12 en 14 jaar oud zijn, zijn belang verliest. Gezien verzoekers functie als verantwoordelijke voor propaganda binnen de politieke afdeling van de LTTE en trainingmaster tussen 2002 en begin 2008; het gegeven dat hij alle scholen van het district bezocht in die functie en het feit dat er jongeren werden gerekruteerd in het kader van deze voorlichting (notities PO I, p. 18-19) en het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat, niettegenstaande de stijgende leeftijd van rekruten ook in deze periode jongeren onder 15 jaar oud werden gerekruteerd (zie hoger geciteerde landeninformatie); kan worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker betrokken was bij en een substantiële bijdrage heeft geleverd tot de rekrutering van jongeren onder 15 jaar. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat de gerekruteerde personen onder meer bij gevechtseenheden konden worden ingedeeld en uit de landeninformatie dat er, ondanks de officiële wapenstilstand nog steeds gevechten waren in de periode gedurende dewelke verzoeker actief was bij de politieke afdeling en als training master, zodat kan aangenomen worden dat verzoeker er van op de hoogte was dat de gerekruteerde personen zouden worden ingezet in de gewapende strijd. Dit laatste blijkt in elk geval ook uit verzoekers verklaringen dat veel mensen die door verzoeker gerekruteerd waren gesneuveld waren en dat velen opgesloten of vermist werden (notities PO II, p. 13). Hoewel verzoeker zich dus bewust was van de risico's die de rekruten zouden lopen, inclusief minderjarigen jonger dan 15, heeft hij door zijn actieve medewerking en met zijn medeweten het mogelijk gemaakt dat dergelijke mensenrechtenschendingen plaatsvonden. Uit verzoekers verklaringen, gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie, kan dan ook de *actus reus* zoals voorzien in artikel 25 van het Statuut van Rome, blijken. Waar verzoeker verder nog argumenteert dat hij in 2005 reeds was overgegaan naar een andere functie en geen voorstellingen meer gaf in scholen zodat de vaststelling in de bestreden beslissing dat er bijvoorbeeld tijdens de tempelfestivals van de zomer van 2005 een duidelijke stijging van het aantal gerekruteerde kindsoldaten was, niet ten nadele van verzoeker kan weerhouden worden, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij vastgesteld werd dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker wetens en willens meewerkte aan de rekrutering van kinderen jonger dan 15 jaar en dat verzoeker in de periode 2005 tot 2008 actief was als training master en hij in die periode ook jongeren trainde met de bedoeling om hen in te zetten voor de gewapende strijd.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoeker niet gedwongen werd toe te treden tot de politieke afdeling en later als training master actief te blijven. Integendeel verklaart verzoeker dat hij, nadat hij werd overgeplaatst naar de politieke afdeling, vele keren overplaatsing had gevraagd naar de training basis omdat de leider ervan zijn vriend was (notities PO II, p. 11). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij ontslag nam uit de LTTE omdat hij gezichtsverlies had geleden omwille van het schietincident in de trainingsbasis en omdat iedereen van zijn familie het land al had verlaten en asiel aangevraagd (notities PO II, p. 10). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen weliswaar dat hij spijt had dat mensen die hij gerekruteerd en getraind had, gesneuveld waren, maar ook dat hij van mening is dat, indien hij deze mensen niet had gerekruteerd en getraind, anderen het zouden gedaan hebben (notities PO II, p. 13). Verzoeker was trouw aan de LTTE en zich bewust van het feit dat de rekruten werden getraind om hen in te zetten bij gevechten. Dat hij zelf de LTTE verliet nog voor de eigenlijke eindstrijd begon doet geen afbreuk aan het feit dat hij tot eind 2017 training master was en dat uit de landeninformatie blijkt dat de vijandelijkheden hernamen na december 2006, zodat kan aangenomen worden dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat diegenen die door hem getraind werden, onder meer zouden ingezet worden in gevechten. De Raad stelt bijgevolg vast dat het psychologisch

bestanddeel (*mens rea*) in hoofde van verzoeker aanwezig was nu hij opzettelijk handelde en zich bewust was van de gevolgen van de rekrutering en training van minderjarigen jonger dan 15 jaar. Dat het geven van fysieke training aan rekruten geen oorlogsmisdaad uitmaakt, noch de harde omstandigheden in het trainingskamp, doet geen afbreuk aan het voorgaande waaruit volgt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker actief deelnam aan de rekrutering van minderjarigen jonger dan 15 voor de gewapende strijd van de LTTE.

Alle gegevens in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, gezien de specifieke rol en taken van verzoeker zowel als propagandist bij de politieke afdeling van de LTTE als in zijn hoedanigheid van training Master op de Kili trainingsbase, is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker een substantiële en wezenlijke bijdrage heeft geleverd aan de gedwongen rekrutering van kinderen jonger dan 15 jaar tijdens het gewapend conflict in Sri Lanka.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker moet worden uitgesloten van de Vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij de hierboven beschreven feiten niet zou hebben begaan; noch dat deze ten onrechte als oorlogsmisdrijf worden beschouwd in de zin van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Inzake de subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde uitsluitingsgronden. Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”*.

Zoals hoger uiteengezet wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij oorlogsmisdrijven. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

6. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt bevestigd.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET